

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	10SZa/16/2015
Identifikačné číslo spisu:	1015201647
Dátum vydania rozhodnutia:	11.11.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Elena Berthotyová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:1015201647.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. a z členov JUDr. Zuzany Ďurišovej a JUDr. Igora Belka, v právnej veci navrhovateľa: F. T. L., nar. XX.XX.XXXX, štátna príslušnosť: Sýrska arabská republika, zastúpeného Mgr. Jarmilou Karak Vargovou, advokátkou, Brečtanová 21, Bratislava, proti odporcovi: Prezídium policajného zboru, Úrad hraničnej a cudzineckej polície, Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Banská Bystrica, Oddelenie cudzineckej polície Policajného zboru Trenčín, Jilemnického 2, Trenčín, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutiu odporcu č.: PPZ-HCP-BB8-129-013/2015-AV zo dňa 10.09.2015, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Sp/99/2015-25 zo dňa 8. októbra 2015, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Sp/99/2015-25 zo dňa 8. októbra 2015 m e n í tak, že rozhodnutie odporcu č.: PPZ-HCP-BB8-129-013/2015-AV zo dňa 10.09.2015 z r u š u j e a vec mu v r a c i a na ďalšie konanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky n a r i a d' u j e , aby bol F. T. L., nar. XX.XX.XXXX, štátna príslušnosť: Sýrska arabská republika, toho času umiestnený v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov Medveďov bezodkladne prepustený zo zaistenia.

Odporca j e p o v i n n ý zaplatiť navrhovateľovi, na účet jeho právneho zástupcu, trovy konania vo výške 985,28 € titulom náhrady trov právneho zastúpenia do 30 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Odôvodnenie

I.

Predmet konania

Krajský súd v Bratislave rozsudkom uvedeným vo výroku tohto rozhodnutia potvrdil rozhodnutie č.: PPZ-HCP-BB8-129-013/2015-AV zo dňa 10.09.2015, ktorým odporca podľa § 88 ods.1 písm. c/ zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o pobyte cudzincov“) zaistil navrhovateľa dňom 10.09.2015 na účel zabezpečenia prípravy a

výkonu jeho prevozu podľa Nariadenia európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 604/2013 z 26. júna 2013, ktorým sa stanovujú kritériá a mechanizmy na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu podanej účastníkom konania v členskom štáte - Maďarskej republike (ďalej len „Dublinské konanie“). Navrhovateľ bol umiestnený v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov Medveďov.

V dôvodoch rozhodnutia krajský súd uviedol, že po preskúmaní napadnutého rozhodnutia odporcu, vychádzajúc z jednotlivých námietok uvedených v opravnom prostriedku navrhovateľa musel konštatovať, že preskúmané rozhodnutie je vecne správne a navrhovateľom podané námietky voči nemu, uvedené v jeho opravnom prostriedku, neobstoja.

K navrhovateľom pripojeným dvom oznámeniam o začatí konania na vydanie zákazu na vydanie/vrátenie osoby do Maďarska, v ktorých bolo už súčasne vydané predbežné opatrenie o zákaze vydania/vrátenia podľa Dublinského nariadenia, zo dňa 09.09.2015 a 14.09.2015, vo všetkých prípadoch ide o vyhostenie/vrátenie z Rakúska, uviedol, že v uvedených oznámeniach išlo o inú situáciu, teda o vrátenie osoby do Rakúska a nie do Maďarska.

K navrhovateľom pripojenému výňatku Správneho súdneho dvora Rakúska, ktorý rozhodol dňa 08.09.2015 o tom, že Maďarsko nemôže byť automaticky považované za bezpečnú krajinu a je potrebné skúmať individuálne, či je osobu možné do tohto štátu vrátiť v rámci Dublinského konania, krajský súd uviedol, že rozhodnutie zo dňa 08.09.2015 nie je pre toto konanie záväzné. Maďarsko je ako členský štát Európskej únie považovaný za bezpečnú krajinu, je v nej demokratický systém, vo všeobecnosti neexistuje v nej prenasledovanie, mučenie ani neľudské či ponižujúce zaobchádzanie alebo trestanie, hrozba násilia, ozbrojené konflikty.

Námietku navrhovateľa, že odporca porušil svoju povinnosť riadne zistiť skutkový stav veci, keď sa ani nepokúsil zistiť, v akých podmienkach by sa navrhovateľ nachádzal v prípade vrátenia do Maďarska, teda nijakým spôsobom neoveroval dodržiavanie ľudských práv v azylových zariadeniach v Maďarsku, krajský súd považoval za irelevantnú z dôvodu, že o navrátení do Maďarska rozhoduje iný orgán, ako je správny orgán, ktorého rozhodnutie bolo napadnuté opravným prostriedkom. Odporca dňa 09.09.2015 oznámil štátnemu orgánu Dublinské stredisko Migračného úradu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky (ďalej len „Dublinské stredisko“) dôvod na začatie konania podľa medzinárodného právneho predpisu, ktorým sa stanovujú kritériá a mechanizmy na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu podanej štátnym príslušníkom tretej krajiny alebo osobou bez štátnej príslušnosti v jednom z členských štátov a správnym orgánom bolo požiadané o preskúmanie splnenia podmienok na začatie konania.

K námietke, že odporca nezohľadnil potrebu lekárskej starostlivosti navrhovateľovi krajský súd uviedol, že správny orgán pri rozhodovaní o zaistení cudzincov je povinný prihliadať aj na jeho zdravotný stav. V prípade ak zdravotný stav štátneho príslušníka tretej krajiny vyžaduje zdravotnú starostlivosť, ktorú nie je možné zabezpečiť v zariadení, zariadenie mu zabezpečí starostlivosť v zdravotníckom zariadení mimo zariadenia.

K námietke, že odporca nedostatočne zistil skutkový stav veci, keď neskúmal možnosti vrátenia navrhovateľa s ohľadom na možné porušovanie jeho základných práv a slobôd garantovaných mu čl. 3 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, uviedol, že postupom odporcu neboli porušené ľudské práva navrhovateľa. Prostriedky správneho orgánu určené na dodržanie podmienok pobytu cudzincov sú vymedzené tak, aby nedošlo k neprimeranému zásahu do ich základných ľudských práv a slobôd.

K námietke neodôvodnenia stanovenej dĺžky doby zaistenia na dobu 3 mesiace, t. j. do 10.12.2015, krajský súd uviedol, že v danej veci odporca skúmal dĺžku možného zaistenia navrhovateľa s ohľadom na skutočnosť, že v súlade s článkom 29 ods. 1 nariadenia (EÚ) č. 604/2013 sa odovzdanie navrhovateľa do Maďarskej republiky uskutoční najneskôr do šiestich mesiacov od akceptovania dožiadania iným členským štátom o prevzatie alebo prijatie späť dotknutej osoby alebo konečného rozhodnutia o odvolaní alebo preskúmaní, ak majú v súlade s článkom 27 ods. 3 odkladný účinok. V súlade s čl. 29 ods. 2 nariadenia (EÚ) č. 604/2013 sa táto lehota môže predĺžiť najviac na jeden rok, ak sa odovzdanie nemohlo uskutočniť kvôli uväzneniu dotknutej osoby, alebo najviac na osemnásť mesiacov, ak je dotknutá osoba na úteku. Za účelom stanovenia dĺžky zaistenia odporca písomne oslovil Útvor policajného zaistenia Medveďov, ktorý uviedol, že vzhľadom na doterajšiu prax pri vykonávaní úkonov spojených s odovzdávaním cudzincov v rámci Dublinského konania odporučil dobu zaistenia na 3

mesiace. Podľa § 90 ods. 1 písm. d) zákona o pobyte cudzincov je správny orgán povinný skúmať po celý čas zaistenia štátneho príslušníka tretej krajiny, či trvá účel jeho zaistenia. Dĺžka zaistenia závisí od viacerých faktorov, ako je aj zabezpečenie a vybavenie všetkých náležitostí potrebných k reálnemu fyzickému odovzdaniu navrhovateľa na územie Maďarska. Zároveň krajský súd poukázal na § 88 ods. 4 zákona č. 404/2011 Z. z. podľa ktorého môže byť príslušník tretej krajiny zaistený na čas nevyhnutne potrebný, najviac na šesť mesiacov.

K predloženému pracovnému prekladu časti dokumentu ESĽP krajský uviedol, že predmetný dokument sa týka podania informácie zo strany vlády Slovenskej republiky k uvedeným požiadavkám, týkajúcich sa administratívneho vyhostenia do Maďarskej republiky v zmysle bodu 1) a 2) s tým, aby informácie vláda Slovenskej republiky doručila úradujúcemu prezidentovi sekcie v stanovenej lehote do 09.10.2015. Odpoveď vlády Slovenskej republiky tak, ako je uvedené v tomto dokumente, nebola zo strany právneho zástupcu navrhovateľa predložená a preto krajský súd na tento nekompletný predložený materiál nemohol ani prihliadnuť.

Odporca správne vychádzal z jemu dostupných informácií a tieto objektívne posúdil, najmä z pohľadu dôveryhodnosti osoby navrhovateľa a posudzoval aj relevantnosť dôvodov na strane navrhovateľa v súvislosti so zaistením tejto osoby. V tejto súvislosti uviedol, že povinnosť zistiť skutkový stav veci podľa § 32 zákona č. 71/1967 Zb. (Správny poriadok) má odporca len v rozsahu dôvodov, ktoré navrhovateľ v priebehu správneho konania uviedol.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti krajský súd konštatoval, že preskúmané rozhodnutie odporcu ako aj konanie, ktoré jeho vydaniu predchádzalo, je plne v súlade so zákonom o pobyte cudzincov, ako aj správnym poriadkom. Odporca pred jeho vydaním riadne zistil skutkový stav (v súlade s § 32 ods. 1 správneho poriadku), odôvodnenie rozhodnutia je dostatočné, zrozumiteľné obsahujúce všetky zákonom požadované náležitosti (§ 47 správneho poriadku) ako aj uvedenie skutočností, ktoré boli podkladom pre vydanie rozhodnutia, je z neho zrejmé akými úvahami bol vedený odporca pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval a taktiež to, ako sa vyrovnal s vyjadreniami navrhovateľa a preto preskúmané rozhodnutie potvrdil podľa § 250q ods.2 O.s.p.

II.

Stručné zhrnutie odvolacích dôvodov navrhovateľa

Proti uvedenému rozsudku podal navrhovateľ v zákonnej lehote odvolanie. Namietal, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Namietal nesprávne skutkové zistenia (a následne i nesprávne právne posúdenie veci) najmä s ohľadom na námietku nedostatočného zistenia skutkového stavu veci s ohľadom na prípustnosť vrátenia navrhovateľa do Maďarskej republiky s ohľadom na potrebu dodržiavania čl. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Do konania doplnil dôkaz o tom, že napriek tomu, že Maďarsko najskôr dňa 26.08.2015 zamietlo prevzatie navrhovateľa na základe zmluvy o readmisii osôb na spoločnej hranici č. 30/2004 Z. z. na územie Maďarskej republiky z dôvodu, že tento je v súčasnej dobe evidovaný ako žiadateľ o udelenia azylu v Maďarskej republike, vyžiadal si preto postup podľa Nariadenia európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 604/2013 z 26.06.2013 (má byť vrátený v rámci dublinského konania), navrhovateľove prevzatie opäť (dňa 28.09.2015 a 05.10.2015) zamietol.

Dublinské stredisko Migračného úradu Ministerstva vnútra SR preto dňa 07.10.2015 - teda jeden deň pred konaním pojednávania vo veci navrhovateľa, dublinské konanie v súlade s § 46b ods. 1 písm. b) zákona č. 480/2002 Z. z. o azyle - neexistencia dôvodu na takéto konanie dublinské konanie zastavilo. Navrhovateľ nemal toto rozhodnutie v čase pojednávania k dispozícii, nemohol ním argumentovať, odporca však, aj pokiaľ mu ešte oficiálne vtom čase nebolo doručené, mal v rámci prieskumu účelu zaistenia a v rámci prípravy na pojednávanie povinnosť zaujímať sa o stav „dublinského konania“ a táto skutočnosť mu mala byť známa.

Navrhovateľ týmto demonštroval základnú námietku o tom, že Maďarská republika nepostupuje v súlade s jej povinnosťami ako členského štátu pri zaobchádzaní s cudzincami, či už ako žiadateľmi o azyl, alebo ilegálnymi migrantmi. Najskôr začne postup o readmisii, následne tento odmietne z dôvodu, že

navrhovateľ je žiadateľom o azyl, a do tretice poprie tieto svoje tvrdenia v konaní pred migračným úradom, teda navrhovateľove zaistenie, nakoľko je toho času absolútne neúčelné, bude zrejme opäť „zmenené“ (t. j. oficiálne bude prepustený a v rovnaký okamih zaistený pre iný dôvod) a dĺžka tohto zaistenia opäť nebude zohľadňovať predchádzajúci nezákonný čas strávený v zaistení.

V zmysle čl. 3 Dohovoru: Zákaz mučenia

Nikoho nemožno mučiť alebo podrobovať neľudskému alebo ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestaniu.

V zmysle čl. 5 Dohovoru: Právo na slobodu a bezpečnosť

1. Každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. Nikoho nemožno pozbaviť slobody okrem nasledujúcich prípadov, pokiaľ sa tak stane na základe postupu stanoveného zákonom:

zákonné pozbavenie slobody osoby po odsúdení príslušným súdom;

zákonné zatknutie alebo pozbavenie slobody z dôvodu nesplnenia rozhodnutia vydaného súdom v súlade so zákonom alebo s cieľom zabezpečiť splnenie povinnosti stanovenej zákonom;

zákonné zatknutie alebo pozbavenie slobody za účelom predvedenia pred príslušný súdny orgán pre dôvodné podozrenie zo spáchania trestného činu, alebo ak je to dôvodne považované za potrebné za účelom zabránenia spáchaniu trestného činu alebo úteku po jeho spáchaní;

d) pozbavenie slobody maloletého na základe zákonného rozhodnutia za účelom výchovného dohľadu alebo jeho zákonne pozbavenie slobody za účelom predvedenia pred príslušný súdny orgán;

e) zákonne pozbavenie slobody osôb, aby sa zabránilo šíreniu nákazlivej choroby, alebo duševne chorých osôb, alkoholikov, narkomanov alebo tulákov;

f) zákonne zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby, aby sa zabránilo jej nepovolenému vstupu na územie štátu, alebo osoby, proti ktorej sa vedie konanie o vypovedaní alebo vydaní.

Každý, kto je zatknutý, musí byť bez meškania a v jazyku, ktorému rozumie, oboznámený s dôvodmi svojho zatknutia a s každým obvinením proti nemu.

Každý, kto je zatknutý alebo pozbavený slobody v súlade s ustanovením odseku 1 písm. c) tohto článku, musí byť ihneď predvedený pred sudcu alebo inú úradnú osobu splnomocnenú zákonom na výkon súdnej moci a má právo, aby jeho vec bola prejednaná v primeranej lehote, alebo byť prepustený počas konania. Prepustenie sa môže podmieniť zárukou, že sa takáto osoba dostaví na pojednávanie.

Každý, kto je zatknutý alebo inak pozbavený slobody, má právo podať návrh na začatie konania, v ktorom súd urýchlene rozhodne o zákonnosti pozbavenia jeho slobody a nariadi prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné.

Každý, kto bol zatknutý alebo pozbavený slobody v rozpore s ustanoveniami tohto článku, má nárok na odškodnenie.

Týmto dôkazom navrhovateľ podporoval dôkazy doložené v rámci prvostupňového konania o hrozbe porušovania čl. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Súčasne ním poukázal na hrozbu porušovania čl. 5 Dohovoru zo strany slovenských štátnych orgánov s ohľadom na opakované menenie účelu zaistenia a s tým súvisiace nezákonné predlžovanie lehoty zaistenia. Navrhovateľ tak zostáva stále pozbavený osobnej slobody, stále je v detencii, pričom pri danom postupe nie je zrejmé, kedy napokon opäť začne plynúť nejaká nová lehota, ak odporca opäť nanovo zaistí cudzinca. Je z uvedeného rovnako zrejmé, že Maďarská republika nedodržiava svoje medzinárodné záväzky, evidenčný systém migrantov zlyháva.

Práve preto je podľa navrhovateľa dôležité, aby súd vyslovil, že policajný orgán je povinný skúmať, či krajina, do ktorej má byť navrhovateľ vrátený (a je to v princípe jedno, či sa jedná o vrátenie v súlade s dublinským konaním, readmisiou alebo ide o administratívne vyhostenie, či výkon trestu vyhostenia), obzvlášť v prípade, pokiaľ má na to dostatok času a z úradnej povinnosti je mu zrejmé, že krajina, kam sa má cudzinec vrátiť, má problémy s dodržiavaním základných ľudských práv, v akých podmienkach sa bude cudzinec nachádzať. Prvostupňový súd vo svojom rozhodnutí konštatuje, že nie je kompetenciou odporcu skúmať dodržiavanie ľudských práv v Maďarsku, nakoľko toto je v kompetencii Dublinského strediska Migračného úradu Ministerstva vnútra SR.

Navrhovateľ namietal tento záver krajského súdu, a to z hľadiska jeho právneho posúdenia.

Podľa navrhovateľa je povinnosťou odporcu skúmať účel zaistenia - teda či realizácii účelu zaistenia nebránia akékoľvek právne alebo faktické prekážky, tieto konania nie sú nezávislé a od seba oddelené. V zmysle § 90 ods. 1 a 2 zákona o pobyte cudzincov: Policajný útvar je povinný skúmať po celý čas zaistenia štátneho príslušníka tretej krajiny, či trvá účel zaistenia. Na tomto mieste navrhovateľ odkázal

na dôkazy predložené jednak v rámci opravného prostriedku, ako aj v rámci pojednávania.

Poukázal na to, že na pojednávaní predložil dôkaz o troch prípadoch, kedy sa žiadateľ zo Slovenska obrátil dňa 22.09.2015 na Európsky súd pre ľudské práva so žiadosťou o vydanie predbežného opatrenia na pozastavenie výkonu jeho návratu.

ESLP 25.09.2015 informoval sťažovateľa o tom, že v súlade s pravidlom 39 rokovacieho poriadku pozastavil dočasne vydanie týchto osôb do Maďarska. Vláda bola súčasne vyzvaná, aby súdu oznámila, či si vyžiadala informácie od maďarskej strany týkajúce sa režimu, ktorý sa bude uplatňovať na azylovú žiadosť sťažovateľa, konkrétne, či žiadosť sťažovateľa bude posúdená v merite veci podľa riadneho režimu azylového konania alebo sa bude rozhodovať v rámci zrýchlenej procedúry na hraniciach podľa dodatkov k zákonu o azyly LXXX z roku 2007.

Rovnako si vyžiadala informácie, či si Slovenská republika vyžiadala záruky zo strany maďarskej vlády, že sťažovateľ nebude objektom reťazových návratov do tretej, nie bezpečnej krajiny, v rozpore s čl. 3 Dohovoru.

Navrhovateľ má preto za to, že odporca sa mal rovnako zaujímať o stav a podmienky, v akých sa bude navrhovateľ nachádzať v prípade návratu a mal skúmať (obzvlášť v tomto prípade, kedy mal dosť času na to, aby tak učinil) dodržiavanie ľudských práv v krajine, kam bude osoba vrátená, a to minimálne v rozsahu, ako to požadoval ESLP od vlády Slovenskej republiky. Pokiaľ krajský súd iba konštatoval, že je to v právomoci dublinského strediska, a nie policajného orgánu, má za to, že ide o nesprávne právne posúdenie prípadu zo strany krajského súdu. Na tomto mieste poukázal aj na to, že navrhovateľ má zdravotné ťažkosti, ktoré opakovane udáva v zaistení, ktoré súvisia s jeho zranením vo vojne v Sýrii.

Preto rovnako aj otázka poskytovania zdravotnej starostlivosti mala byť predmetom skúmania odporcu pred tým, ako začal svoje konanie o návrat. Nemožno akceptovať vyjadrenie prvostupňového súdu, ktorý len stručne uviedol, že zdravotná starostlivosť mu je v zaistení poskytovaná. To je síce pravda, ale námietka sa týkala zdravotnej starostlivosti poskytovanej v Maďarskej republike. Má preto za to, že v prípade krajského súdu ide o nesprávne skutkové zistenia. K vyjadreniu prvostupňového súdu ohľadom neakceptácie do konania predložených dôkazov navrhovateľ uviedol, že nemožno prisvedčiť takémuto prístupu krajského súdu.

Je pravdou, že rozhodnutia ako také odporcu (či krajský súd) nezaväzujú (išlo o rozsudok Správneho súdneho dvora Rakúska (Verwaltungsgerichtshof)).

K vyjadreniu prvostupňového súdu ohľadom neakceptácie do konania predložených dôkazov navrhovateľ uviedol, že nemožno prisvedčiť takémuto prístupu krajského súdu. Je pravdou, že rozhodnutia ako také odporcu (či krajský súd) nezaväzujú (išlo o rozsudok Správneho súdneho dvora Rakúska (Verwaltungsgerichtshof) a predbežné opatrenia ESLP v iných, no skutkovo obdobných prípadoch). Avšak závery konštatované ohľadom dodržiavania ľudských práv a medzinárodných záväzkov Maďarskej republiky, ktoré sa týkajú tých istých práv, ktorých ochrany sa navrhovateľ domáha, musia byť ako dôkaz pripustené, nakoľko vypovedajú o situácii, ktorá mala byť predmetom skúmania navrhovateľa. Má za to, že krajský súd opäť vec nesprávne právne posúdil aj v tomto ohľade. S tým následne súvisí aj záver krajského súdu, podľa ktorého Maďarsko ako členský štát EÚ je možné považovať za bezpečnú krajinu, je v nej demokratický systém, vo všeobecnosti neexistuje v nej prenasledovanie, mučenie ani neľudské či ponižujúce zaobchádzanie alebo trestanie, hrozba násilia, ozbrojené konflikty. Je nepochybné podľa navrhovateľa, že súd má pravdu vo všeobecnosti.

Avšak, jednotlivé prípady je potrebné skúmať individuálne a pokiaľ sa objavia pochybnosti ohľadom tohto tvrdenia - ktoré boli navyše podložené dôkazmi doloženými do konania, je potrebné sa otázkou dodržiavania ľudských práv konkrétne voči navrhovateľovi zaoberať. V súčasnosti, Maďarská republika odmietla navrhovateľa prevziať, napriek jej pôvodnej iniciatíve na postup podľa dublinského nariadenia. Má preto za to, že prvostupňový súd pochybil, keď sa obdobne, ako odporca, nezaoberal okolnosťami, za akých bude navrhovateľ vrátený a akým spôsobom bude s ním zaobchádzané, predovšetkým s ohľadom na čl. 3 a čl. 5 Dohovoru.

Má za to, že krajský súd pri svojom rozhodovaní o návrhu navrhovateľa nepostupoval v súlade s platnými predpismi a pri svojom konaní sa dopustil pochybení uvedených vyššie. Navrhovateľ je stále v zaistení. S ohľadom na uvedené žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok krajského súdu zmenil tak, že rozhodnutie odporcu, č. p. PPZ-HCP-BB8-129-013/2015-AV, zo dňa 10.09.2015 zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie. Zároveň žiadal, aby nariadil bezodkladné prepustenie navrhovateľa zo

zaistenia.

III.

Vyjadrenie odporcu k odvolaniu navrhovateľa

Oporca sa k odvolaniu navrhovateľa vyjadril písomným podaním zo dňa 04.11.2015, ktoré bolo doručené Krajskému súdu v Bratislave dňa 10.11.2015. Ten ho doručil Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky dňa 11.11.2015.

Senát najvyššieho súdu sa však s obsahom písomného vyjadrenia odporcu oboznámil až po vyhlásení rozhodnutia. Preto na jeho obsah nemohol prihliadnuť.

IV.

Argumentácia rozhodnutia odporcu

Oporca rozhodnutím č.: PPZ-HCP-BB8-129-013/2015-AV zo dňa 10.09.2015 podľa § 88 ods. 1 písm. c/ zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o pobyte cudzincov“) zaistil navrhovateľa dňom 10.09.2015 na účel zabezpečenia prípravy a výkonu jeho prevozu podľa Nariadenia európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 604/2015 z 26. júna 2013, ktorým sa stanovujú kritériá a mechanizmy na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu podanej účastníkom konania v členskom štáte - Maďarskej republike (ďalej len „Dublinské konanie“). Navrhovateľ bol umiestnený v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov Medveďov.

V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že dňa 11.08.2015 o 11.15 hod. bol navrhovateľ odovzdaný príslušníkmi Policie Českej republiky, Riaditeľstvo služby cudzineckej polície, Zariadenie pre zaistenie cudzincov Bělá - Jezová, na bývalom hraničnom priechode medzi Českou republikou a Slovenskou republikou Starý Hrozenkov - Drietoma príslušníkom Policie Slovenskej republiky - OCP PZ Trenčín. Odovzdanie navrhovateľa späť na územie Slovenskej republiky bolo vykonané na základe článku 2 ods. 5 Dohody medzi vládou Slovenskej republiky a Českej republiky o odovzdaní a prijímaní osôb na spoločnej štátnej hranici z dôvodu neoprávneného pobytu navrhovateľa. Po prevzatí navrhovateľa vzniklo podozrenie, že navrhovateľ sa dopustil priestupku v zmysle § 118 ods. 1 písm. a) zákona č. 404/2011 Z. z. a to tým, že má neoprávnený pobyt na území Slovenskej republiky, pričom nelegálne vstúpil z územia Maďarskej republiky na územie Slovenskej republiky bez cestovného dokladu, bez platného víza alebo povolenia na pobyt, ktoré by ho oprávňovali na vstup a pobyt na území Slovenskej republiky. Na základe uvedeného, bol eskortovaný na vecne a miestne príslušný správny orgán, ktorým je Oddelenie cudzineckej polície Policajného zboru Trenčín. Preverovaním v informačných systémoch Policajného zboru bolo zistené, že navrhovateľ na území Slovenskej republiky nemá udelený žiadny druh a účel pobytu, rovnako nie je žiadateľom o azyl na území Slovenskej republiky. Na základe požiadavky a následnej odpovede zo Spoločného kontaktného pracoviska Slovenské Ďarmoty-Balassagyarmat pod č.p.: PPZ-MPS-SDA-1959/2015-KLA/6272 zo dňa 10.08.2015 bolo zistené, že navrhovateľ sa nenachádza v evidenciách žiadateľov o azyl v Maďarskej republike.

Dňa 11.08.2015 bol navrhovateľ predvedený v zmysle § 79 zákona o pobyte cudzincov na OCP PZ Trenčín v súvislosti s konaním o administratívnom vyhostení. Navrhovateľ na území Slovenskej republiky nemá žiadny druh pobytu. Na území Slovenskej republiky sa nachádzal neoprávnene, a nie je držiteľom cestovného dokladu. Na základe uvedených skutočností bolo dňa 11.08.2015 začaté konanie o administratívnom vyhostení podľa § 77 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov, nakoľko má na území Slovenskej republiky neoprávnený pobyt. Na základe predložených dokumentov a zistených skutočností počas konania o administratívnom vyhostení bolo preukázané, že navrhovateľ na územie Slovenskej republiky neoprávnene pricestoval z územia Maďarskej republiky. OCP PZ Trenčín vydalo navrhovateľovi rozhodnutie o administratívnom vyhostení a uložení zákazu vstupu na dobu 2 rokov na územie Slovenskej republiky pod č. : PPZ-HCP-BB8-57-014/2015-AV, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 27.08.2015. Na základe uvedených skutočností bol naplnený dôvod zaistenia navrhovateľa podľa § 88 ods. 1 písm. d) zákona o pobyte cudzincov. Podľa § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov bol navrhovateľ zaistený na dobu 1 mesiaca.

Oporca uviedol, že dňa 26.08.2015 bolo cestou Riaditeľstva hraničnej a cudzineckej polície Banská

Bystrica doručené OCP PZ Trenčín rozhodnutie Maďarskej republiky o zamietavom stanovisku k prevzatíu navrhovateľa na readmisiu podľa medzinárodnej zmluvy z dôvodu, že navrhovateľ je v súčasnej dobe evidovaný ako žiadateľ o udeľenie azylu v Maďarskej republike. Na základe uvedenej informácie bolo cestou Migračného úradu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky zistené, že navrhovateľ spĺňa podmienky na začatie Dublinského konania podľa Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 604/2013 z 26. júna 2013.

Odporcovi bolo Dublinským strediskom oznámené, že na základe žiadosti Dublinské stredisko začína konanie o odovzdanie navrhovateľa do iného štátu podľa § 46a zákona č. 480/2002 Z. z. o azyle v znení neskorších predpisov pod č. MU-DS-571/2015-DŽ.

Na základe nových skutočností, ktoré boli zistené po nadobudnutí právoplatnosti vydaného rozhodnutia o administratívnom vyhostení zo dňa 11.08.2015 pod č. PPZ-HCP-BB8-57-014-2015-AV, odporca nariadil podľa § 62 ods. 2 zák. č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov z dôvodov podľa § 62 ods. 1 písm. a) zákona o správnom konaní obnovu konania. V rámci obnovy konania bolo správnym orgánom rozhodnuté o zrušení rozhodnutia o administratívnom vyhostení. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 10.09.2015. Dňa 10.09.2015 bol navrhovateľ na základe zistených skutočností v súlade s ust. § 90 ods. 2 písm. b) bod 1 zákona o pobyte cudzincov prepustený zo zaistenia. Následne dňa 10.09.2015 pod č. PPZ-HCP-BB8-129/2015-AV odporca začal konanie vo veci zaistenia navrhovateľa podľa § 88 ods. 1 písm. c) zákona o pobyte cudzincov na účel zabezpečenia prípravy a výkonu jeho prevozu podľa Nariadenia európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 604/2013 z 26. júna 2013, ktorým sa stanovujú kritériá a mechanizmy na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu podanej štátnym príslušníkom tretej krajiny alebo osobou bez štátnej príslušnosti v jednom z členských štátov. Dňa 10.09.2015 o 11.00 hod. bol navrhovateľ predvedený podľa § 18 ods. 4 zákona č. 171/1993 Z. z. o policajnom zbore v znení neskorších predpisov na policajný útvar.

Odporca sa zaoberal aj možnosťou alternatívy zaistenia formou uloženia povinnosti podľa § 89 zákona o pobyte cudzincov. V rámci konania neuložil navrhovateľovi alternatívu zaistenia, nakoľko navrhovateľ nemá dostatok finančných prostriedkov na zloženie peňažnej záruky a súčasne nemá zabezpečené ubytovanie pre potreby uloženia alternatívy hlásenia pobytu. Navrhovateľ nemá na území Slovenskej republiky žiadnu blízku rodinu, žiadne záväzky, nemá k nej žiadne väzby, ani relevantné dôvody na zotrvanie na jej území.

Odporca vo vzťahu k § 88 ods. 1 písm. c) zákona o pobyte cudzincov a v súlade s § 88 ods. 2 zákona o pobyte cudzincov posudzoval riziko úteku navrhovateľa. Uviedol, že navrhovateľ na území Slovenskej republiky sa nachádza bez cestovného dokladu, nemá udelený pobyt podľa zákona o pobyte cudzincov. Poukázal na to, že navrhovateľ aj napriek žiadosti o udelenie medzinárodnej ochrany v Maďarskej republike nerešpektoval právne normy členského štátu, vedome ušiel z Maďarskej republiky, aby následne neoprávnene vstúpil na územie Slovenskej republiky. Mal za to, že s ohľadom na uvedené skutočnosti existuje riziko jeho úteku zo Slovenskej republiky.

Odporca skúmal dĺžku možného zaistenia navrhovateľa s ohľadom na skutočnosť, že v súlade s článkom 29 ods. 1 nariadenia (EÚ) č. 604/2013 sa odovzdanie navrhovateľa do Maďarskej republiky uskutoční najneskôr do šiestich mesiacov od akceptovania dožiadania iným členským štátom o prevzatie alebo prijatie späť dotknutej osoby alebo konečného rozhodnutia o odvolaní alebo preskúmaní, ak majú v súlade s článkom 27 ods. 3 odkladný účinok. V súlade s čl. 29 ods. 2 nariadenia (EÚ) č. 604/2013 sa táto lehota môže predĺžiť najviac na jeden rok, ak sa odovzdanie nemohlo uskutočniť kvôli uväzneniu dotknutej osoby, alebo najviac na osemnásť mesiacov, ak je dotknutá osoba na úteku. Za účelom stanovenia dĺžky zaistenia bol písomne oslovený Útvar policajného zaistenia Medveďov, ktorý vo svojej odpovedi uviedol, že vzhľadom na doterajšiu prax a skúsenosti pri vykonávaní úkonov spojených s odovzdaním cudzinca v rámci Dublinského konania odporučil dobu zaistenia cudzinca na tri mesiace.

V.

Právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie krajského súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z.) dospel k záveru, že rozhodnutie krajského súdu je potrebné zmeniť.

Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 OSP s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 11. novembra 2015 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP).

V predmetnej veci bolo potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie odporcu o zaistení navrhovateľa podľa § 88 ods. 1 písm. c/ zákona o pobyte cudzincov, preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací, preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu, najmä z toho pohľadu, či odvolacie námietky odporcu sú spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu.

Podľa § 88 ods. 1 písm. c) zákona číslo 404/2011 Z. z. policajt je oprávnený zaistiť štátneho príslušníka tretej krajiny na účel zabezpečenia prípravy alebo výkonu jeho prevozu podľa osobitného predpisu, ak existuje značné riziko jeho úteku.

Osobitným predpisom je Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 604/2013 z 26. júna 2013, ktorým sa stanovujú kritériá a mechanizmy na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu podanej štátnym príslušníkom tretej krajiny alebo osobou bez štátnej príslušnosti v jednom z členských štátov (Ú.v. EÚ L 180, 29.06.2013).

Podľa § 88 ods. 4 veta prvá zákona číslo 404/2011 Z. z. štátny príslušník tretej krajiny môže byť zaistený na čas nevyhnutne potrebný, najviac na 6 mesiacov.

Podľa § 89 ods. 1 zákona číslo 404/2011 Z. z. policajný útvar, ktorý koná vo veci administratívneho vyhostenia, môže štátnemu príslušníkovi tretej krajiny namiesto jeho zaistenia uložiť povinnosť hlásenia pobytu alebo zložiť peňažnú záruku.

Podľa § 32 ods. 1 správneho poriadku správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstarat' potrebné podklady pre rozhodnutie. Prítom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

Podľa § 47 ods. 3 správneho poriadku v odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

Odvolaciu námietku navrhovateľa, ktorou namietal nesprávne skutkové zistenia (a následne i nesprávne právne posúdenie veci) najmä s ohľadom na námietku nedostatočného zistenia skutkového stavu veci s ohľadom na prípustnosť vrátenia navrhovateľa do Maďarskej republiky s ohľadom na potrebu dodržiavania čl. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd vyhodnotil odvolací súd ako dôvodnú.

Do konania doplnil dôkaz o tom, že napriek tomu, že Maďarsko najskôr dňa 26.08.2015 zamietlo prevzatie navrhovateľa na základe zmluvy o readmisii osôb na spoločnej hranici č. 30/2004 Z. z. na územie Maďarskej republiky z dôvodu, že tento je v súčasnej dobe evidovaný ako žiadateľ o udelenia azylu v Maďarskej republike, vyžiadal si preto postup podľa Nariadenia európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 604/2013 z 26.06.2013 (má byť vrátený v rámci dublínskeho konania), navrhovateľove prevzatie opäť (dňa 28.09.2015 a 05.10.2015) zamietol.

Dublínske stredisko Migračného úradu Ministerstva vnútra SR preto dňa 07.10.2015 - teda jeden deň pred konaním pojednávania vo veci navrhovateľa, dublínske konanie v súlade s § 46b ods. 1 písm. b) zákona č. 480/2002 Z. z. o azyle - neexistencia dôvodu na takého konanie dublínske konanie zastavilo.

Týmto dôkazom navrhovateľ podporil dôkazy doložené v rámci prvostupňového konania o hrozbe porušovania čl. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Súčasne ním poukázal na hrozbu porušovania čl. 5 Dohovoru zo strany slovenských štátnych orgánov s ohľadom na opakované menenie účelu zaistenia a s tým súvisiace nezákonné predlžovanie lehoty zaistenia.

Námietka navrhovateľa, že súd preskúmajúci rozhodnutie odporcu o zaistení má správne orgánu uložiť povinnosť skúmať, či krajina, do ktorej má byť navrhovateľ vrátený obzvlášť v prípade, keď z úradnej povinnosti je mu zrejmé, že krajina, kam sa má cudzinec vrátiť, má problémy s dodržiavaním základných ľudských práv, v akých podmienkach sa bude cudzinec nachádzať bola dôvodná.

Krajský súd vo svojom rozhodnutí konštatoval, že nie je kompetenciou odporcu skúmať dodržiavanie

ľudských práv v Maďarsku, nakoľko toto je v kompetencii Dublinského strediska Migračného úradu Ministerstva vnútra SR.

Námietku navrhovateľa, ktorý sa s takýmto názorom súdu nestotožnil, vyhodnotil odvolací súd za dôvodnú.

Podľa odvolacieho súdu je povinnosťou správneho orgánu skúmať účel zaistenia - teda či realizácii účelu zaistenia nebránia akékoľvek právne alebo faktické prekážky, tieto konania nie sú nezávislé a od seba oddelené.

Navrhovateľom tvrdené skutočnosti (a to, že Maďarsko najskôr dňa 26.08.2015 zamietlo prevzatie navrhovateľa na základe zmluvy o readmisii osôb na spoločnej hranici č. 30/2004 Z. z. na územie Maďarskej republiky z dôvodu, že tento je v súčasnej dobe evidovaný ako žiadateľ o udelenia azylu v Maďarskej republike, vyžiadal si preto postup podľa Nariadenia európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 604/2013 z 26.06.2013 (má byť vrátený v rámci dublinského konania), navrhovateľove prevzatie opäť (dňa 28.09.2015 a 05.10.2015) zamietol), boli preukázané dôkazmi, ktoré navrhovateľ v priebehu súdneho konania predložil.

Z predložených dôkazov ďalej vyplynulo, že Dublinské stredisko Migračného úradu Ministerstva vnútra SR preto dňa 07.10.2015 - teda deň pred pojednávaním pred krajským súdom vo veci navrhovateľa, dublinské konanie zastavilo v súlade s § 46b ods. 1 písm. b) zákona č. 480/2002 Z. z. o azyle - neexistencia dôvodu na takéto konanie.

Oporca pred vydaním rozhodnutia, ale aj v priebehu súdneho konania o prieskume jeho rozhodnutia mal skúmať, či Maďarsko je ochotné a schopné takúto osobu prijať, pretože od postoja Maďarska závisel samotný účel zaistenia, pretože jeho reálnosť (realizovateľnosť) je vždy nevyhnutnou podmienkou zákonnosti zaistenia.

Uvedené skutočnosti, teda podľa odvolacieho súdu mohli spochybniť legalitu zaistenia navrhovateľa vo vzťahu k jeho účelu, ktorým bolo zabezpečenie prípravy alebo výkonu jeho prevozu podľa osobitného predpisu.

Námietka navrhovateľa, že správny orgán mal skúmať aj podmienky, do akých má byť takto zaistená osoba vrátená, bola podľa odvolacieho súdu dôvodná, obzvlášť v prípade, keď nebola v administratívnom konaní vôbec zodpovedaná otázka, či takýmto vrátením (odovzdaním) osoby nedôjde k porušeniu princípu non - refoulement, najmä ak je zjavné, že podmienky, v ktorých bude takáto osoba po vrátení do Maďarska držaná najmä vzhľadom k preplnenosti tamojších stredísk pre utečencov, ktoré môžu tiež dosiahnuť intenzitu neľudského alebo ponižujúceho zaobchádzania v zmysle čl. 3 Dohovoru, rovnako tak aj v prípade, že by hrozilo, že hoci daná osoba požiadala v Maďarsku o azyl, bude z Maďarska vrátená do ďalšej krajiny, kde by jej takéto nebezpečenstvo vážnej ujmy hrozilo.

Námietka navrhovateľa, že krajský súd neakceptoval do konania predložené dôkazy, (rozsudok Správneho súdneho dvora Rakúska (Verwaltungsgerichtshof) a predbežné opatrenia ESĽP v iných, no skutkovo obdobných prípadoch), bola dôvodná v tom smere, že krajský súd mal prinajmenšom zaujať stanovisko k záverom konštatovaným ohľadom dodržiavania ľudských práv a medzinárodných záväzkov Maďarskej republiky, pretože tieto sa týkajú tých istých práv, ktorých ochrany sa navrhovateľ domáhal. Preto ich krajský súd nemal ako dôkaz odmietnuť, ale zaujať k nim stanovisko, najmä z toho pohľadu, či boli spôsobilé spochybniť zákonnosť rozhodnutia odporcu, keď navrhovateľ namietal, že krajina, kam sa má cudzinec vrátiť, má problémy s dodržiavaním základných ľudských práv, najmä z toho pohľadu, v akých podmienkach sa bude cudzinec nachádzať. Záver krajského súdu, že Maďarsko ako členský štát EÚ je možné považovať za bezpečnú krajinu, je v nej demokratický systém, vo všeobecnosti neexistuje v nej prenasledovanie, mučenie ani neľudské či ponižujúce zaobchádzanie alebo trestanie, hrozba násilia, ozbrojené konflikty, totiž nič nevypovedá o tom, že uvedené dôkazy, ktoré sa situáciou v Maďarsku z pohľadu dodržiavania čl.3 Dohovoru zaoberali aj krajský súd zohľadnil alebo k nim zaujal stanovisko. Nebolo však účelné rozsudok krajského súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie, ale najvyšší súd dospel k záveru o potrebe zmeny rozsudku krajského súdu tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia. Bez hľadania odpovedí na dané otázky, ktorým sa správny orgán zjavne vyhol, totiž nebolo možné dať jednoznačnú odpoveď na základnú otázku, a tou bolo, či by v prípade zistenia takýchto skutočností nešlo o prekážky, ktoré fakticky aj právne bránili vrátiť takúto osobu do dotknutej krajiny a tým pádom by neprichádzalo do úvahy ani zaistenie pre účel, o ktorom je vopred známe, že ho nebude možné realizovať.

Na tieto, podľa odvolacieho súdu, otázky relevantné pre zaistenie cudzinca za účelom zabezpečenia

prípravy alebo výkonu jeho prevozu podľa osobitného predpisu nedal správny orgán žiadnu odpoveď a preto odvolací súd dospel k záveru o potrebe zmeny rozsudku krajského súdu tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku.

Na tomto mieste považuje odvolací súd za dôležité uviesť, že čl. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, podľa ktorého nikto nesmie byť mučený alebo podrobovaný neľudskému alebo ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu, je základom pre uplatňovanie zásady non-refoulement, teda nenavracania.

Táto zásada sa objavuje aj v Dohovore o právnom postavení utečencov - v čl. 33 - tu má však trochu iný obsah. Podľa tohto ustanovenia žiadny zmluvný štát Ženevského dohovoru nevyhostí akýmkoľvek spôsobom alebo nenavráti utečenca na hranice krajín, v ktorých by jeho život alebo osobná sloboda boli ohrozené na základe jeho rasy, náboženstva, národnosti, príslušnosti k určitej sociálnej skupine alebo politického presvedčenia. Zásada non-refoulement podľa Ženevského dohovoru teda zahŕňa na jednej strane aj prípady ohrozenia osobnej slobody utečenca v prípade jeho návratu, na strane druhej je tu potrebná súvislosť s dôvodmi prenasledovania, čo je zároveň jedna z nutných podmienok pre udelenie štatútu utečenca, teda vlastne azylu.

Naproti tomu európsky Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd nepozná právo na azyl, ale judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva k článku 3 Dohovoru vyžaduje od zmluvných strán, teda členských štátov Rady Európy nielen rešpektovanie zákazu mučenia, neľudského alebo ponižujúceho zaobchádzania v rámci ich jurisdikcie, ale zároveň majú záväzok nevydať či nevyhostiť nikoho do takej krajiny, kde by bol mučeniu, neľudskému alebo ponižujúcemu zaobchádzaniu vystavený. Musia však existovať závažné a preukázané dôvody sa obávať, že existuje reálne nebezpečenstvo (real risk) zaobchádzanie nezlučiteľného s čl. 3 Dohovorom.

Na judikatúru ESĽP, ktorá sa vyvíjala (napr. Rozsudok ESĽP zo dňa 07.07.1989 Soering proti Spojenému kráľovstvu ,

Rozsudok ESĽP zo dňa 20. 3. 1991 Cruz Varas proti Švédsku,

Rozsudok ESĽP zo dňa 30. 10. 1991 Vilvarajah a ostatní proti Spojenému kráľovstvu

Rozsudok ESĽP zo dňa 11. 1. 2007 Salah Sheekh proti Holandsku

Rozsudok ESĽP zo dňa 17. 7. 2008 NA. proti Spojenému kráľovstvu

Rozsudok ESĽP zo dňa 28. 6. 2011 Sufi a Elmi proti Spojenému kráľovstvu

Rozsudok veľkého senátu ESĽP zo dňa 15. 11. 1996 Chahal proti Spojenému kráľovstvu

Rozsudok veľkého senátu ESĽP zo dňa 28. 2. 2008 Saadi proti Taliansku),

potom reagovala Európska únia, ktorá vzhľadom na to, že všetky členské štáty EÚ sú zmluvnými stranami Dohovoru, a že samotná Únia, resp. jej inštitúcie, sa hlási k dodržiavaniu Dohovoru a Únia k nej chce dokonca pristúpiť, prihlásila sa k princípu non-refoulement.

Vo svojej legislatíve zásada non-refoulement zohľadňovaná aj pri uplatňovaní tzv. dublinského systému, teda pri určovaní členského štátu zodpovedného za vybavenie konkrétnej žiadosti o medzinárodnú ochranu a teda pri odovzdávaní žiadateľov o medzinárodnú ochranu z jedného členského štátu do druhého, ktoré predtým prebiehalo podľa nariadenia č. 343/2003 (tzv. Dublin II) a teraz sa postupuje podľa nariadenia č. 604/2013 (teda Dublin III), ktorého článok 3 ods. 2 je kodifikáciou najmä judikatúry Súdneho dvora EÚ na danú tému, ktorý bol však nútený v danom ohľade reagovať na rozhodovacej praxi ESĽP.

V tomto právnom rámci sa teda pohybuje judikatúra oboch vrcholných európskych súdov na danú tému. Základom je stále predovšetkým rozhodovacej praxe Európskeho súdu pre ľudské práva, judikatúra Súdneho dvora EÚ zatiaľ nie je na danú tému príliš početná, hrá skôr doplnujúcu úlohu, napriek tomu dôležitú úlohu v niektorých špeciálnych otázkach, teda práve tam, kde vstupujú do hry zmieňovanej právne akty Únie.

Vzhľadom k tomu, že odporca vo svojom rozhodnutí o zaistení navrhovateľa nedal navrhovateľovi na jeho legitímne otázky žiadnu odpoveď, dospel odvolací súd k záveru o potrebe zmeny rozsudku krajského súdu tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

O povinnosti bezodkladne prepustiť navrhovateľa zo zaistenia ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku, odvolací súd rozhodol podľa §250sa ods. 7 OSP, podľa ktorého súd v rozhodnutí, ktorým zruší a vráti

rozhodnutie o zaistení na ďalšie konanie, zároveň nariadi bezodkladné prepustenie osoby zo zaistenia.

O náhrade trov konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k ods. 1 OSP a § 151 ods. 1 a 5 OSP v spojení s § 224 ods. 1 a 2 OSP a § 246c ods. 1 veta prvá OSP tak, že navrhovateľovi, ktorý mal úspech vo veci, ich náhradu trov priznal podľa vyčíslenia jeho právneho zástupcu v zmysle vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška“) vo výške spolu 985,28 € titulom trov právneho zastúpenia.

Trovy konania pred krajským súdom pozostávajú zo 4 úkonov právnej pomoci á 139,83 Eur - 1. príprava a prevzatie zastupovania vrátane prvej porady s klientom v ÚPZC Medveďov 24.09.2015; 2. napísanie opravného prostriedku dňa 24.09.2015; 3. účasť na pojednávaní dňa 08.10.2015; 4. porada s klientom v ÚPZC Medveďov dňa 21.10.2015; 4x režijný paušál v hodnote á 8,39 Eur (33,56 Eur), z hotových výdavkov - 1. porada s klientom v ÚPZC Medveďov dňa 24.09.2015, výjazd (73,4 km x 2=146,8 km, spotreba 6,6l/100km, cena paliva 1,249 Eur/l, cena pohonných hmôt 12,10 Eur, amortizácia 26,86 Eur, spolu 38,96 Eur); 2. porada s klientom v ÚPZC Medveďov dňa 21.10.2015, výjazd (73,4 km x 2=146,8 km, spotreba 6,6l/100km, cena paliva 1,205 Eur/l, cena pohonných hmôt 11,68 Eur, amortizácia 26,86 Eur, spolu 38,54 Eur) a z náhrady za stratu času (13,98 Eur x každá začatá polhodina) - 3 x 2=6 polhodín, 6 x 13,98=83,34 x 2=166,68 Eur, celkom 837,06 Eur.

Trovy konania pred odvolacím súdom pozostávajú z 1 úkonu právnej pomoci á 139,83 Eur - 1. napísanie odvolania dňa 27.10.2015 a 1 x režijný paušál v hodnote 8,39 Eur, celkom 148,22 Eur.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.